

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 6. februar 2020
Kontor: Databeskyttelseskontoret
Sagsbeh: Mikkel Reenberg
Sagsnr.: 2020-0030-3476
Dok.: 1371019

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 716 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 21. januar 2020. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra ikkemedlem af udvalget (MFU) Christoffer Aagaard Melson (V) og ikkemedlem af udvalget (MFU) Eva Kjer Hansen (V).

Nick Hækkerup

/

Anders Lotterup

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 716 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Justitsministeren oplyser i svar på REU alm. del – spørgsmål 260, at det er muligt at sende en SMS eller en ukrypteret e-mail med følsomt eller fortroligt indhold til en socialt udsat person i henhold til persondataforordningen efter at have foretaget en konkret afvejning af borgerens interesser og rettigheder – Datatilsynet begrundet bl.a. dette med, at databeskyttelsen må vige for andre mere tungtvejende hensyn, herunder eksempelvis hensynet til liv og død - Vil ministeren oplyse, hvad hjemmel vil være for en sådan afgørelse og uddybe, om det er hver enkelt medarbejder, som skal foretage denne vurdering og dermed afgøre om en SMS eller en ukrypteret e-mail med følsomt eller fortroligt indhold lovligt kan sendes til den relevante borger?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Datatilsynet, der har oplyst følgende:

”1. Reglerne om behandlingssikkerhed ved behandling af personoplysninger følger af databeskyttelsesforordningens artikel 32, hvorefter der skal indføres passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger for at sikre fysiske personers rettigheder og frihedsrettigheder.

I lighed med al anden EU-lovgivning skal databeskyttelsesforordningen læses i lyset af bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Det fremgår således af præambelbetragtning nr. 4 til databeskyttelsesforordningen, at retten til beskyttelse af personoplysninger ikke er en absolut ret; den skal ses i sammenhæng med sin funktion i samfundet og afvejes i forhold til andre grundlæggende rettigheder i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Det gælder således bl.a. chartrets artikel 2 om ethvert menneskes ret til livet.

Datatilsynets opfattelse af, at krav til databeskyttelse efter en konkret vurdering i særlige tilfælde må vige for andre mere tungtvejende hensyn, herunder eksempelvis hensynet til at sikre liv og helbred, er således et udtryk for, at tilsynet fortolker databeskyttelsesforordningens artikel 32 i lyset af de grundlæggende rettigheder, der er sikret i chartret.

2. Reglerne om behandlingssikkerhed skal iagttages af både dataansvarlige og databehandlere.

Ifølge databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 7, er den dataansvarlige en fysisk eller juridisk person, en offentlig myndighed, en institution eller et andet organ, der alene eller sammen med andre afgør, til hvilke formål og med hvilke hjælpemidler der må foretages behandling af personoplysninger. Det vil sige, at det i langt størstedelen af tilfældene vil være f.eks. en kommune, en privat virksomhed eller en forening som helhed, der er den dataansvarlige, og ikke en bestemt person i organisationen.

Efter Datatilsynets opfattelse indeholder forordningens artikel 32 en pligt for den dataansvarlige organisation til – alt efter behovet herfor – at indføre politikker, retningslinjer og lignende for transmission af personoplysninger, herunder på hvilken måde medarbejderne kan sende oplysninger af fortrolig eller følsom karakter til borgerne. Det er i den forbindelse Datatilsynets anbefaling, at den dataansvarliges politikker, retningslinjer m.v. er så specifikke som omstændighederne tillader med henblik på at reducere – og eventuelt eliminere – behovet for, at medarbejderne selv skal foretage de fornødne vurderinger.

Ligeledes vil sådanne retningslinjer kunne bidrage til overholdelsen af den dataansvarliges forpligtelse om at påvise overholdelsen af databeskyttelsesreglerne, herunder at den dataansvarlige organisation har foretaget en konkret vurdering af, hvilke tekniske og organisatoriske foranstaltninger, der er nødvendige i den specifikke kontekst. Det vil således – når der eksisterer retningslinjer herom – ikke være nødvendigt at dokumentere overvejelserne bag den enkelte fremsendelse af en sms-besked eller e-mail. Retningslinjerne skal naturligvis revideres, hvis de faktiske omstændigheder inden for eller uden for organisationen ændrer sig.

Der henvises i øvrigt til Datatilsynets bidrag til spørgsmål nr. 260 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg, folketingsåret 2019-20.”